

[Schrøder.]

Værn for Arbejds- og Erhvervsfrihed, og det er jo, som man ved, Forløberer til det Misfoster af et Lovforslag, der ligger paa Tingets Bord i Øjeblikket. Nu paastaas det, at Kolindsund-Affæren har vakt nogen Misstemning rundt omkring i Landet, dels mod Arbejderne og specielt mod Landarbejderorganisationen; i det mindste er der jo adskillige Venstreførere, der har udtalt sig derom, og de har søgt at slaa politisk Mønt af Sagen. Det er noget, vi kender saa godt, ogsaa her i København, fra Tiden før den store Lockout, at det uhyre nemt lader sig gøre at skabe Misstemning, i Særdeleshed mod Arbejderne; de andre Samfundsklasser kan som Regel foretage sig, hvad de vil, det er i sin Orden, det er de i deres Ret til, men hvis Arbejderne foretager sig det samme, er alle saakaldte gode Kræfter i vort Samfund vendt mod dem. Der kan være en lille Mester, som lige har haft en Skærmydsel med sin eneste Svend, og hans Læredreng er maaske heller ikke saa flittig, som han burde være, han er maaske rent ud sagt en doven Lømmel, og der kan være en Middelstandsmand, der har en Karl, der heller ikke — som Menneskene i Almindelighed — er, som han bør være, og saa skælder man Arbejderne ud, og saa er det Arbejderorganisationerne, der er Skyld i det. Men dog har det vist sig her i København og ude i Provinsbyerne, ligesom det efter al Sandsynlighed ogsaa senere vil vise sig ude paa Landet, at ogsaa disse Folk, den lille Middelstandsmand og den lille Mester, er interesserede i, at der hersker lovmæssige Forhold paa Værkstederne. Jeg tvivler ikke om, at der ude paa Landet, hvor Organisationerne kun er i deres Vorden, hist og her kan komme Misstemning op. Man er bange for det ny, der kommer, og kan ikke gøre sig fortrolig med, at nu skal Tjenestekarlene og Pigerne snakke med om, hvorledes de Kamre skal være indrettede, som de skal ligge i, hvor høj Løn de skal have, o. s. v. o. s. v. Det er naturligvis forstaaeligt, men efterhaanden vil denne Uvillie, hvis der er en saadan, forsvinde. Og at det alligevel ikke staa saa galt til med den omtalte Uvillie derude, bevises af en Skrivelse, som det ærede Medlem Hr. Pinstrup modtog fra 70 Husmænd i Kolindsund. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup forsøgte jo at faa Husmændene interesserede i Kolindsund-Affæren, naturligvis paa Gaardmændenes Side, men han modtog da følgende Skrivelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere:

„Ligeledes maa vi protestere imod, at Hr. Pinstrup inddrager Husmændene i Kolindsund-Affæren eller forsøger at bruge Husmændene til at fremme de Planer, der ligger bag hans Tagen-Affære i denne Sag. Vi vil staa udenfor og ønsker absolut ikke at staa sammen med Lods-ejerlaget i dettes Forsøg paa at slaa Arbejdernes Organisation ned, da dette selvfølgelig, hvis det lykkes, vil resultere i, at Arbejdernes Løn kommer ned paa et Niveau, som for dem betyder, at alt Haab om nogen Sinde at naa frem til selvstændige Stillinger er ude. Indenfor Husmandsstanden er vi interesserede i, at saa mange Landarbejdere som muligt naar frem til at blive selvstændige Jordbrugere. Derfor maa vor Interesse absolut være, at ogsaa Landarbejderne opnaar saa gode Kaar som muligt. Vi ønsker, at Kolindsund-Konflikten snarest muligt maa naa til Afslutning, og henstiller til begge Parter at mødes for at faa denne Sag ud af Verden.“

Ja, Kolindsund skal jo nu være tørlagt, men jeg tror nok, at man kan kalde denne Resolution fra ca. 70 Husmænd for en ordentlig Vandgang derovre i Kolindsund.

Inden jeg forlader Kolindsund-Affæren, skal jeg blot citere en Udtalelse af en højt anset Jurist, den tidligere Venstremand, Overretssagfører Oskar Johansen:

„I Henseende til Krigens Aarsag maa Arbejderne siges helt at have haft Retten paa sin Side. For dens Udbrud bærer Arbejdsgiverne Skylden ved deres Afvisning af al Forhandling med Organisation, skønt Anmodningen derom blev fremsat gentagne Gange i fredelig Form.“

Det Forslag, som nu i Dag ligger paa Tingets Bord, er jo, som Forslagsstillerne udtalte i Fjor, Begyndelsen til en ny Lovgivning paa Arbejdsomraadet, men det er samtidig ogsaa en Afslutning paa det Retsforhold, som i den sidste Snes Aar har udviklet sig herhjemme. I det Memorandum, som ofte er nævnt herfra, gøres der kort Rede for, hvorledes Retsudviklingen har været i Tidens Løb fra Tyranniets Toppunkt, den Gang da Rotteri medførte Livs- straf, og indtil vore Dage. Ved Grundloven af 1849, som Christen Berg i 1885 henviste til, indførtes almindelig Organisationsfrihed, og siden har Fagforeningsdannelse ikke kunnet rammes ad Lovens Vej. Ganske vist, det erindrer jeg godt, blev Internationale forbudt i Begyndelsen af 70erne, men de nationale Fagforbund voksede videre paa Internationales Ruin uden Indblanding fra